

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 65.221 van 13 maart 1997
in de zaak A. 72.126/VII-14.923.**

In zake : Marinus MARTENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat E. BREWAEYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 117

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22.

tussenkomen partij :

Robert DE SY,
wonende te KAPRIJKE,
Gravenstraat 11.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marinus MARTENS op 19 november 1996 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 24 oktober 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling waarbij de beroepen tegen de beslissing van 15 mei 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen houdende het verlenen aan verzoeker van een vergunning tot uitbreiding van een kippenbedrijf te Kaprijke, Gravenstraat, nr. 17, met 32.000 leghennen, worden gegrond verklaard, het beroepen besluit wordt opgeheven en de gevraagde vergunning wordt geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 27 januari 1997
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 februari
1997;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat
E. BREWAEYS, die verschijnt voor verzoeker, en van
Advocaat I. LAUREYS, die verschijnt voor de verwerende
partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur
E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat Robert DE SY, wiens beroep
met het bestreden besluit gegrond wordt verklaard, met
een verzoekschrift van 17 december 1996 vraagt om in het
administratief kort geding te mogen tussenkomen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2,
van de gecoördineerde wetten op de Raad van State
slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan
worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige
middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de
aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat verzoeker in zijn verzoekschrift het volgende doet gelden :

"1. Verzoeker wenst zijn bedrijf, dat voorzien is van twee stallen, volledig te bezetten met dieren, om dit bedrijf leefbaar te houden. De huidige aanvraag strekt tot ingebruikname van de tweede stal. De weigering van vergunning heeft voor gevolg dat de tweede stal ongebruikt blijft, en dat de daarvoor gedane investeringen (oprichting en inrichting, uit het Milieueffectenrapport blijkt dat het hier ging om een bedrag van 20.000.000 BF) waardeloos zullen zijn. De stal zal moeten afgebroken worden, en vermits de percelen gelegen zijn in agrarisch gebied, zullen die percelen terug in landbouwcultuur moeten worden gebracht.

2. In de loop van de vergunningsprocedure diende verzoeker een aantal mestafzetcontracten voor te leggen. Deze contracten hebben een beperkte duurtijd. Het valt te vrezen dat wanneer uw Raad, na een lange annulatieprocedure, de bestreden weigering zou vernietigen, verzoeker terug op zoek moet gaan naar nieuwe mestvervoerders en -afzetters, en dat deze ingevolge de verstrenging van de Vlaamse Wetgeving, en de gebeurlijke verstrenging van de buitenlandse wetgeving, niet gemakkelijk meer zullen te vinden zijn.

3. Wanneer uw Raad na een vrij langdurige annulatieprocedure de weigeringsbeslissing zal vernietigen, beschikt de in beroep statuerende overheid opnieuw over de decretaal voorziene termijn van vijf maanden om een nieuwe beslissing over de oorspronkelijke aanvraag te nemen (RvSt., nr. 62.901, 31 oktober 1996). Het reëel risico bestaat dat ondertussen de milieuwetgeving en -reglementering zal zijn gewijzigd en verstrengd. In de landbouwsector kan worden verwezen naar verstrengde regels in Vlarem II (besluit van 1 juni 1995) en het 'Mestactieplan' (decreet van 20 december 1995 en zijn uitvoeringsbesluiten). In beginsel zal de aanvraag door de vergunningverlenende overheid onderzocht moeten worden in het licht van de aldan geldende normen. Alleen de schorsing, en de daarop volgende versnelde rechtspleging tot vernietiging, kan beletten dat verzoekers aanvraag later toch nog geweigerd wordt op grond van een verstrengde regelgeving, die op het huidige ogenblik niet bestaat.

Wanneer daartegen zou geargumenteed worden dat deze situatie niet zo zeer het gevolg is van de bestreden beslissing, maar wel van de duur van een annulatieprocedure, en bijgevolg niet in aanmerking komt ter beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, moet worden opgemerkt dat de duur van een annulatieprocedure reeds strijdig bevonden werd met de 'redelijke termijn' - vereiste zoals deze opgelegd wordt door artikel 6 EVRM (E.H.R.M., 26 juni 1994, DE MOOR, T.B.P., 1995, 45)";

Overwegende dat de verwerende partij hierop in haar nota antwoordt :

"Het bedrijf zoals het thans en tot op heden is vergund én wordt uitgebaat, bestaat uit twee stallen.

Van bij de overname van de inrichting door verzoeker in 1993, gebeurt de exploitatie in één van de beide stallen, waarin zich 38.000 stuks leghennen bevinden. De tweede stal werd/wordt benut als opslagplaats voor droge kippenmest.

Nog in 1994, ttz nog geen twee jaar voorafgaand aan de indiening van de hier aan de orde zijnde aanvraag tot uitbreiding, heeft verzoeker de hernieuwing van de vergunning voor 38.000 stuks pluimvee gevraagd.

Eind 1995 wordt reeds een uitbreiding met 32.000 dieren gevraagd.

Verzoekende partij brengt geen enkel bewijs naar voor waaruit zou moeten blijken dat - op korte tijdspanne dan nog - de exploitatie van 38.000 stuks leghennen onrendabel is geworden en een uitbreiding naar 70.000 stuks noodzakelijk is om het bedrijf leefbaar te houden.

Verzoekende partij wenst de tweede stal aan te wenden voor de beoogde uitbreiding met 32.000 kippen. Er zal dan nog een aparte gesloten mestloods moeten worden gebouwd.

Tengevolge van de weigeringsbeslissing van de Minister blijft de exploitatie wat zij was. Zulks houdt eveneens in dat geen investeringen dienen te worden gedaan voor de aanschaf van bijkomende dieren, voor de inrichting van de tweede stal én voor de bouw van een nieuwe mestloods.

Het is aldus niet zo dat verzoeker een bestaande exploitatie moet afbouwen of dat hij reeds heeft moeten investeren in nieuwe gebouwen. In dat geval zouden de gevolgen onbetwistbaar zwaarder zijn.

Indien evenwel door verzoeker -op voortvarende wijze- reeds bepaalde investeringen zouden zijn gedaan om de tweede stal, die nu nog altijd wordt gebruikt/kan worden gebruikt als mestopslagplaats, startklaar te maken voor de huisvesing van de 32.000 bijkomend gewenste kippen (hetgeen niet wordt

bewezen !), dan heeft verzoeker deze investeringen overhaast en té zelfzeker gedaan alvorens hij een uitbreidingsvergunning op zak had.

Dergelijk nadeel zou hij dan uitsluitend aan zijn eigen toedoen te danken hebben.

Het argument van verzoeker als zou hij noodgedwongen de tweede stal zal moeten afbreken, snijdt geen hout en klinkt niet geloofwaardig. Indien hij de tweede stal afbreekt, blijft de vraag waar hij de droge kippenmest zal opslaan.

Aan de tweede schorsingsvoorwaarde is aldus evenmin voldaan";

Overwegende dat de Raad van State bij de beoordeling van het aangevoerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel geen rekening kan houden met de blote bewering dat de gevraagde uitbreiding nodig is om het bedrijf leefbaar te maken;

Overwegende, wat de beweerde nutteloos geworden investeringen ten bedrage van 20 miljoen frank voor de inrichting van de tweede stal betreft, dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de inrichting vóór het indienen van de vergunningsaanvraag reeds bestond uit twee stallen; dat desbetreffend in het milieu-effectenrapport van 6 november 1995 is vermeld : "De dieren zijn gehuisvest in één stal met een oppervlakte van 1.270 m². In de toekomst zal de reeds bestaande tweede stal (1.270 m²) opnieuw in gebruik genomen worden"; dat bij deel 11 "Tewerkstellingsrapport, voorziene investering en aard en hoeveelheid van de geproduceerde goederen" van hetzelfde rapport staat te lezen :

"investeringen :
herinrichten oude stal : 20.000.000 BEF
...";

dat uit niets blijkt dat de in het milieu-effectenrapport geplande investering van 20 miljoen frank reeds is uitgevoerd; dat in elk geval de door verzoeker neergelegde facturen dateren van vóór het milieu-effectenrapport en slechts een totaal bedrag van ongeveer 1 miljoen frank vertegenwoordigen; dat niet gedane investeringen niet nutteloos kunnen zijn geworden; dat, meer, zelfs in de hypothese dat verzoeker die investeringen toch reeds zou hebben gedaan, dient vastgesteld te worden dat alsdan het nadeel aan verzoeker zelf te wijten is; dat, immers, tegen het besluit van 15 mei 1996 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen door het bestuur milieuvergunningen en door de Vlaamse landmaatschappij beroep werd ingesteld, dat overeenkomstig artikel 24, § 3, van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning die beroepen schorsend werken en verzoeker reeds met een aangetekende brief van 6 juni 1996 in kennis werd gesteld van het beroep ingediend door de dienst milieuvergunningen;

Overwegende dat niet valt in te zien waarom als gevolg van de bestreden weigering verzoeker de tweede stal zou moeten afbreken;

Overwegende dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat het in de toekomst uitgesloten of zeer moeilijk zal zijn "mestvervoerders en -afzetters" te vinden; dat overigens ook de huidige mestafzetcontracten een beperkte duur hebben;

Overwegende, tenslotte, wat het nadeel betreft voortvloeiend uit een mogelijke toekomstige verstrenging van de milieunormering, dat dit nadeel niet alleen hypothetisch is, maar bovendien niet het gevolg

is van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit, aangezien het voortvloeit uit de wijziging van de normering als zodanig;

Overwegende dat derhalve niet is voldaan aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Robert DE SY in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien maart 1900 zevenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	Ch. BAMPS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Ch. BAMPS.

M.-R. BRACKE.